

Gode venner!

Kort før jeg begynte å skrive dette innlegget, var jeg med og tok imot neste års førsteklasse. Det er blant de sikre gledene for en rektor – ta imot nye elever og å dele ut vitnemål.

Til høsten begynner Thea Emilie som femte generasjon Maubach på St. Paul. Theas mor er Caroline, og hennes bestefar er Kristian. Kristian er sønn av Jean, og hans far igjen, Theas tippoldefar, Jacob Maubach begynte i 1. klasse på St. Paul skole i august i 1898. Jacob var født i Bergen, men hans bror som gikk to klasser over, var født i Köln, Tyskland. Familien var altså en innvandrerfamilie, kommet til Bergen i tidlig

industrialalder. Faderen, som det da het, Johan Maubach, var nåtler. Det vil si en fagarbeider som sydde overlær til sko.

Menighetens prest og skolens rektor den gang var Stefan Grüner. Vi har sparsom dokumentasjon fra den tiden, men vi får et klart bilde av en fattig skole i en fattig menighet. Et av spørsmålene i den kommunale rundspørringen til skolene i 1893 gjaldt elevenes sosiale tilhørighet. Sognepresten svarte at av de i alt 34 barna, var 24 forsørget av håndverkere, 3 av småhandlere, 4 av kjørere, 1 av sjømann og 2 av mor uten stilling. St. Paul var ikke nettopp noen statusskole. I forsømmelsesprotokollen finner vi at den typiske fraværsårsak var "hadde ikke sko" eller "skoene hos skomakeren".

REDAKSJON

St. Paul skole - Christies gt. 16 - 5015 BERGEN

Tlf: 55 21 59 00 - Epost: pulteposten@stpaul.no

Vi gjør oppmerksom på at Pulteposten også publiseres på skolens internettside www.stpaul.no

Men slike meldinger hjemmefra kunne man heller ikke alltid stole helt på. I ett tilfelle finner pastor Grüner at årsaken til Judiths store fravær ikke var mangel på sko som oppgitt. Tvert imot at faren hadde satt jenten i huspost (dvs. som hushjelp) for å spe på familiens inntekt – og da var Judith bare 8 år gammel.

Mye har endret seg gjennom årene – og det meste har endret seg til det bedre. Samtidig kjenner vi igjen et grunnlag å arbeide på og en tradisjon som hele tiden kan utvikles. Jeg har fått være med på en god del av dette. Da jeg var elev her fra skolestart i 1953, var her en familier stemning. Alle kjente alle som i et grendesamfunn. Noe av holdningen håper jeg er videreført, selv om vi er blitt større og mer ekspansive.

Jeg er glad for årene på St. Paul skole. Først som elev i folkeskolen. Tilbake som lærer i 1969. Etter noen år borte, igjen tilbake som rektor fra 1978. I 1985-87 hadde jeg permisjon og arbeidet i Caritas, men ellers sammenhengende her. Jeg er svært takknemlig overfor alle jeg har truffet og hva jeg har fått være med på.

Så spør noen hvorfor jeg skal slutte, men det skal jeg på mange måter ikke. Jeg skal i funksjon som skole- rådgiver i bispedømmet, med ansvar for langsiktige oppgaver. Der er flere utfordringer som venter, ikke bare i Bergen. Rent teknisk skal jeg, med godkjenning fra Utdanningsdirektoratet, fortsatt være direkte tilknyttet St. Paul. Jeg skal ikke en gang flytte fra Bergen. Franciskussøstrene, som har båret skolen fram gjennom

mange år, har tilbudt kontor på Bestemors Minde, det opprinnelige huset på Marias Minde i Ytre Sandviken. Der vil se jeg ned i min barndoms dal og huset jeg vokste opp i. En av mine hovedoppgaver blir å planlegge etableringen av det katolske gymnaset i Bergen. "Best case" starter vi i midlertidige lokaler høsten 2011 og flytter inn i ombygget Florida sykehus i 2013. Rent personlig vil jeg da være tilbake der jeg ble døpt en vårdag i 1947. Slik sett kan jeg da se ringen sluttet og håper at min jobb er gjort. Det er godt å få tjene i en tradisjon under utvikling.

Selv om jeg fra 1. august ikke lengre er rektor og daglig leder ved St. Paul skole, vil min tilknytning fortsatt bli sterk – både formelt og i min egen opplevelse.

Derfor er jeg da også svært glad over å kunne overlate stafettspinnen til en jeg har slik tillit til. Jeg er overbevist om at Ronny Michelsen vil ta vare på det beste i dagens St. Paul skole og medvirke til de grep som bringer den videre – til beste for skolens elever, for de foreldre som betror sine barn til skolen, for Kirken som skolen springer ut fra, og for det store samfunnet hvor vi sammen søker etter **The common good**.

Vet vi hvor vi kommer fra og vi vet hvor vi skal hen, da har vi mulighet til å holde en god kurs. Nettopp i dette har vi som katolsk skole et utrolig fortrinn framfor mange andre.